

Til § 4.

4) Udvalget har vel seet, at det i adskillige Tilfælde kan være i Stats tjenestens Interesse, at Embedsmænd ved at forflyttes fra en Bestyrelsesgren til en anden kunne beholde deres Alderstillsæg efter Tjenesteaar, men man kan dog ikke tilraade, at en almindelig Bestemmelse herom optages, da en saadan let kunde medføre betydelige finansielle Byrder. Det maa hellere overlades de enkelte Lønningslove ligesom hidtil at fastsætte, i hvilke Tilfælde en Overgang under de foreslaaede Vilkaar skal kunne finde Sted, hvorhos Regjeringen altid vil have Afgang til gennem Finantsloven at søge enkelte Tilfælde afgjorte i Overensstemmelse med den i denne Paragraph udtalte Grundfætning.

Udvalget foreslaaer derfor, at Lovudkastets § 4 udgaaer.

Til § 5.

5) Den i denne Paragraph givne Regel for de Mænds Lønning, som forene flere Embeder eller Bestillinger, stemmer med, hvad ved Lov 19de Februar 1861 er fastsat for en Del Embedsmænd, og tiltrædes derfor, dog saaledes, at Bestemmelsen om, at Afdraget aldrig maa overstige en Fjerdedel af den samlede Lønning, udgaaer. Man troer derhos at burde fremhæve, at i de Tilfælde, i hvilke det endnu kan tilstedes at forene flere Embeder, bør dog kun et af disse vedblive at give Pensioneret, og for det eller de andre bør Embedsmanden lønnes med Honorarer, hvis Størrelse fastsættes af vedkommende Minister i Overensstemmelse med de givne Regler.

Paragraphens Slutningsbestemmelse om, at Forholdet nærmere kan ordnes ved Finantsloven, synes mindre nødvendig, da dette jo ligesaavel gjælder om mange flere Bestemmelser i Lønningslovene.

I Paragraphens første Linie bør uden Tvivl istedetfor: „Embeder og Bestillinger“ staae: „Embeder eller Bestillinger“.

Et Medlem af Udvalget (Winther) tiltræder kun subsidiaert Ovenstaaende, idet han mener, at i Reglen ingen Mand bør forene flere Embeder eller Bestillinger, men at der i Tilfælde, hvor Statens Lov kræver dette,

gjennem Finantsloven træffes de fornødne Bestemmelser om Lønningsforholdene. Et hertil svarende Forslag til Omændring af Paragraphen vil blive stillet.

Til § 6.

6) Den i Paragraphen givne Regel for Lønning af den Embedsmand, som constitueres i et andet Embede, at han nemlig kan erholde indtil Halvdelen af den for dette bestemte Lønning, mod at afgive indtil Halvdelen af den ham for hans Embede tillagte Lønning, finder Udvalget at maatte foretrække for den ifølge Lov 19de Februar 1861 gjældende Regel og foreslaaer vedtagen som Hovedregel. Men denne Hovedregel bør efter Udvalgets Anskuelse suppleres med et Par andre Bestemmelser.

For det Første finder Udvalget det rigtigt, at Paragraphen begynder med den Regel, som bør findes i enhver velordnet Administration, og som ogsaa i vore nye militære Lønningslove har fundet sit Udtryk, nemlig, at „Enhver Embeds- eller Bestillingsmand er forpligtet til foreløbig at overtage den Tjeneste, som er forbunden med en Stilling, der er over hans egen i samme Bestyrelsesgren, uden at have Krav paa den for en saadan Stilling normerede høiere Lønning, eller paa anden Godtgjørelse end de Diæter og det Bederlag for Rejseomkostninger, som bliver at tilstaae ham, naar han har maattet forlade det Sted, hvor han har fast Ophold“.

Hvor derimod en formelig Constitution finder Sted, maa der vistnok gives Bederlag, forsaavidt Constitutionen ikke er ganske kortvarig. Men dette Bederlag synes at maatte bestemmes noget forskjelligt, eftersom Embedsmanden maa opgave at besørge de med hans forrige Embede forbundne Forretninger, eller han samtidig helt eller tildeels besørger den med begge Embeder forbundne Tjeneste. I første Tilfælde vilde Udvalget foreslaaer, at beholde den i Lovparagraphen foreslaaede Regel, men i det andet Tilfælde synes det rettere, at der ydes ham et Honorar, som foreløbig bestemmes af vedkommende Minister — dog, ikke høiere end til Halvdelen af den for det ledige Embede bestemte Lønning — men endelig (o: dersom